

► Diverzantska enota FF, Mare nostrum, v našem morju.

Foto: CASH

Obraz

»Tvoj obraz, to sploh nisi ti,« je zapisal Kundera v *Nesmrtnosti*. Obraz se spreminja, »ti« oziroma »jaz« pa ne. »God hath given you one face and you make yourselves another,« pa je Hamlet očital lepšemu spolu. Očitno je imel v mislih »laž«, s katero se umetelno zoperstavlja spreminjanju, pri čemer ne gre za ohranjanje identitete, temveč za prikrievanje dejanskega stanja. Po drugi plati je Baudelaire prav to vzel v bran, rekoč, da narava ne napravi ničesar lepega in da jo je treba povsod prikrievati in nadomeščati z umetnostjo. Iz navedenega lahko potegnemo nauk, da naš obraz v resnici ni tisto, kar imenujemo »jaz«, pač pa na nas priraščena maska (*persona*), ki to skriva. *The face you wear* je obleka, ki je ne moreš povsem sleči. Sicer ne vemo, kaj sploh tako vneto slačimo in oblačimo, vemo pa, da vsak poskus trgiranja obleke s kože boli. Obraz je naša edina neposredna samoumevnost, četudi do tistega, kar skriva, daje le posreden in vprašljiv dostop. Vse čutno pade pod ontologijo obraza, le obraz sam je zazrt tja, do koder njegov pogled ne seže.

Miha Pintarič

EXOPHONIE? EKSO FONIJA. FF, 21. 10. 2010

V začetku oktobra so se na FF pojavili plakati z napisom *Exophonie – simpozij v nemškem jeziku*. Preden si se dokopal do drobnejšega tiska, si lahko razbral le to, da se *Exophonie* po "slovensko" reče *eksofonija*, bližji pogled pa je razkril, da gre za poimenovanje pojava, ki je zaznamoval zadnja desetletja nemške književnosti. *Eksofonija*, ki jo od anagrama "ksenofobije" loči le b, je med izrazi, s katerimi sodobna germanistika poskuša definirati literarno ustvarjanje v jeziku, ki ni avtorjev (*medkulturna* ali *migracijska literatura*, *literatura tujine* oziroma *avtorjev z migracijskim ozadjem*), še najbolj nevtralen in neobremenjen izraz. Gostje simpozija, ki sta ga v okviru projekta *Ljubljana, svetovna prestolnica knjige*, poleg FF omogočila *Goethe-Institut* in *Avstrijski kulturni forum*, vodil pa doc. dr. Johann Georg Lughofer z Oddelka za germanistiko z nederlandistiko in skandinavistiko, so bile tri zanimive in simpatične avtorice, Maja Haderlap, Julya Rabinowich in Yoko Tawada, ki sicer prihajajo iz zelo različnih kultur, vendar imajo skupen literarni glas – nemščino. Slovenski kulturi je najbližje pesnica in pisateljica Maja Haderlap (1961, Železna Kapla/Eisenkappel), koroška Slovenka, katere materin jezik – slovensko narečje, ki so ga govorili doma – je tekom literarnega ustvarjanja postopno zamenjala nemščina, jezik njenega vsakdana. Tudi Julya Rabinowich (1970, Sankt Peterburg) je slovanskega rodu, a se je kljub temu, da se je na Dunaj, kjer živi še danes, preselila s sedmimi leti, nima ne za Rusinjo ne za Avstrijko. Pravi, da so določena obdobja njenega življenja zaznamovali različ-

ni jeziki, tako na primer v ruščini piše le otročje ali staromodno, medtem ko je pisanje v nemščini veliko hitrejše in bolj sproščeno. Yoko Tawada (1960, Tokio), ki kot otrok ni vedela, da sploh obstajajo tuji jeziki in je pri devetnajstih letih s transibirsko železnico prvič prišla v Nemčijo, za razliko od ostalih dveh avtoric še zmeraj ustvarja tudi v materinščini. To lebdenje med obema jezikoma omogoča preplet paradigem Daljnega vzhoda s *totalitarnim jezikovnim sistemom*, kot Tawada poimenuje nemško slovnico in dejstvo, da lahko s tako malo črkami abecede (v primerjavi s pismenkami!) zapišemo prav vse. Po branju avtoric se je v prenatrpani Modri sobi FF razvila živahna diskusija s študenti germanistike, v kateri je beseda vedno znova nanescila na posledice dojemanja sveta v dveh jezikih. Avtorice so se strinjale, da ta izkušnja intenzivira zavest o večplastnosti besed ter občutek za kulturni prostor, kjer naj bi (ali ne) določeno literarno besedilo vzbudilo zanimanje. Prav tako so si delile mnenje, da prevajanje lastnih besedil ni le neprijetno in naporno delo, temveč da se med samim procesom prevajanja nehote ustvarja težnja po drugačnem besedilu, ki bo v drugem jeziku novo besedilo in ne prevod. Seveda pa na nezmožnost prevajanja lastnih besedil vpliva tudi dejstvo, da za svoja besedila nikoli nimajo zgolj ene interpretacije – tako prevajanje svojih del v materinščino raje prepuščajo prevajalcem.

Tina Štrancar

► Tri ekscelence, veleposlaniki Švice, Avstrije in Nemčije.

► Maja Haderlap, Julya Rabinowich, Yoko Tawada in doc. dr. Johann Georg Lughofer

OB PETDESETLETNICI ODDELKA ZA SOCIOLOGIJO

Oddelek za sociologijo *Filozofske fakultete* letos praznuje 50-letnico. Dogajanje na oddelku, ki ga je 1960/61 začel voditi prof. Boris Zihelr, je bilo v znamenju obeležanja tega jubileja, številne aktivnosti pa se bodo odvijale tudi v prihajajočih mesecih. Otvoritevna proslava praznovanja, ki so se je udeležili člani oddelka z

dekanom, red. prof. dr. Valentinom Bucikom, in vabljenimi gosti, je potekala 2. 11. 2010 v Modri sobi FF. Predstojnica oddelka, dr. Ksenija Vidmar Horvat, je z vodjema kateder ddr. Rudijem Rizmanom in dr. Rastkom Močnikom ter Vukom Čosićem in Ajdinom Bašičem predstavila novo vizualno podobo oddelka, spletno stran

ter program aktivnosti za praznično leto. Ustanoviteljev oddelka smo se spomnili na srečanju Slovenskega sociološkega društva 18. 11. 2010 v Portorožu. Srečanje je bilo priložnost za predstavitev zgodovine oddelka in za razmišljanje o sedanji in prihodnji vlogi sociologije v družbi. Posebni gosti prireditve so bili dr. Neda Pagon, dr. Sergej Flere in dr. Niko Toš. Na srečanju sta urednika, dr. Ksenija Vidmar Horvat in dr. Avgust Lešnik, skupaj z avtorji predstavila jubilejni zbornik socioloških razprav, *Včeraj in danes*, s prispevki ustanoviteljev in današnjih članov oddelka. V novembru se je skupina raziskovalcev oddelka na Dunaju udeležila mednarodne konference *Demokratizacija in evropeizacija Zahodnega Balkana: etnična raznolikost kot dejavnik demokratične konsolidacije*, kjer smo položili temelje za sodelovanje med Centrom za študije jugovzhodne Evrope graške univerze ter Oddelkom za sociologijo FF. Dva udeleženca konference smo povabili tudi na našo fakulteto, tako nas bo v januarju 2011 obiskal dr. Igor Štiks, raziskovalec na Univerzi v Edinburghu in priznan pisatelj, v marcu 2011 pa še dr. Florian Bieber, raziskovalec jugovzhodne Evrope. To pa bo sta le dve v sklopu gostujočih predavanj na oddelku. V oktobru nas je s predavanjem o islamofobiji počastil Bashy Quraishy, v

decembru pa smo gostili izraelskega aktivista Ronnieja Barkana, ki je študentom predstavil boj za pravičnost na območju Izraela in Palestine. Študentje so svoj delež k pestremu dogajanju prispevali z organizacijo sociološkega večera v klubu Gromka na Metelkovi, prav tako pa so s študenti oddelka za filozofijo organizirali prednovoletno čajanko za študente ter zaposlene na obeh oddelkih. Prednovoletno druženje smo na oddelku obogatili s proslavo ob izidu zbornika *Petdeset let študija sociologije na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani 1960-2010*, ki predstavlja bogato pedagoško delo oddelka. Januarja poleg dr. Igorja Štiksa pričakujemo predavanje dr. Zygmunta Baumana, ki se je s svojimi deli vpisal v sam vrh svetovne sociologije. Sledijo še tiskovne konference, predstavitve oddelčnih publikacij, razstave, okrogle mize, mednarodni simpoziji in številna gostujoča predavanja. Dogajanje bo mogoče spremljati preko nove oddelčne spletne strani (www.sociologija.si), ki bo zaživela z novim letom in prinesla veliko novosti, predvsem pa oddelek s premišljenim konceptom delovanja peljala novim petdesetim letom naproti.

Tjaša Učakar in Rok Avbar

► Čajanka, december 2010

► Slavnostni začetek praznovanja ali tortološki pristop k stvari

► Jubilejni publikaciji ob 50-letnici

► Slovensko sociološko društvo, Portorož, november 2010

GOSTOVANJE RAZSTAVE ROKOPISNI SPOMENIKI V ČEŠKIH KNJIŽNICAH

V torek, 12. 10. 2010, je v avli FF zopet zadonelo »Gospod dekan, razstava je odprta«, tokrat v češkem jeziku. Gostili smo njegovo eks-celenco, g. Petra Voznico, veleposlanika Češke republike v Sloveniji, ta je namreč v družbi dekana FF, red. prof. dr. Valentina Bucika, in predstojnika katedre za slavistiko, doc. dr. Nikolaja Ježa, slovesno odprl razstavo rokopisnih spomenikov iz čeških knjižnic, ki jo je pomagalo pripravljati tudi *Ministrstvo za zunanje zadeve* Češke republike. Gre za potujočo razstavo panojev, ki predstavljajo materiale, ohranjene v posebnih oddelkih čeških knjižnic, od najstarejših do današnjih, digitaliziranih. Sprehodimo se lahko torej skozi spremembo funkcije rokopisov iz prevladujočega informacijskega medija, prek iznajdbe tiska, ki je v ospredje postavil njihovo monumentalnost ter estetsko vrednost, v dragocen vir z edinstveno zmožnostjo registriranja bogate zgodovine ozemelj in njihovega prebivalstva. Gospod dekan je v svojem nagovoru pozdravil odločitev Češkega veleposlaništva v Ljubljani, ki tudi sicer aktivno sodeluje z Oddelkom za slavistiko, da razstavo postavi prav v avlo *Filozofske fakultete*, saj se skozi njo vsak dan sprehodi več sto radovednih parov oči, ki se ustavijo na predstavljenih koščkih zgodovine. G. veleposlanik Češke republike v Sloveniji pa je poudaril, da je primarni namen

razstave opozoriti morebitne obiskovalce njegove domovine, kje se lahko s pisnimi spomeniki поближе srečajo oziroma koga morda nagovoriti, da se za obisk Češke republike šele odloči. Razstava je v avli ostala do 15. oktobra.

Nina Kupic

► Dekan FF, veleposlanik Češke republike in predstojnik katedre za slavistiko med ogledom razstave

4 | JEZIK, PRAVIČEN DO ŽENSK (INTERVJU S SENTO TRÖMEL-PLÖTZ)

Prof. dr. Senta Trömel-Plötz, nemška jezikoslovka in zagovornica jezika, pravičnega do žensk, je konec 70-ih let prejšnjega stoletja na Univerzi v Konstanzu skupaj z lingvistko Luise Pusch osnovala feministično lingvistiko nemško govorečega prostora. Na *Filozofski fakulteti* v Ljubljani je 19. 10. 2010 predavala na temo *Jezik, pravičen do žensk - potovanje v feministično lingvistiko*, v katerem je govorila o stanju feministične lingvistike 40 let po nastanku ter o rezultatih svojih raziskav, ki govorijo v prid jezikovnim kompetencam žensk. Zavzema se za ozaveščanje dela in pomena znanstvenic in umetnic, zamolčanih zaradi uspeha svojih soprogov. Na to temo je na FF v Ljubljani predstavila literarni kolaž (nem. *literarisches Wortstück*) z naslovom *Sie arbeitet - er ist das Genie: Künstlerinnen zur Zeit von Mileva Einstein-Marić* ("Ona dela - on je genij; umetnice v času Mileve Einstein-Marić"). Njena kontroverzna stališča, ki jih predstavljamo v intervjuju, so izzvala med študentsko in profesorsko publiko tako odobravanje kot nasprotovanje.

Kako bi opredelili seksistični jezik in zakaj je to še vedno politična tema?

V prvi vrsti je to jezik, ki se žensk polašča z moškimi izrazi kot npr. v nemščini *DER Mitarbeiter*, *DER Student*, *DER Professor* itd.; jezik, v katerem smo ženske še vedno podrejene, imenovane na drugem mestu, prikazovane kot drugorazredne in nepomembne, jezik, ki nas smeši in ponižuje. Tema, da so ženske tako pomembne kot moški, da je potrebno priznavati njihove dosežke in jim izkazovati ustrezno priznanje, je

vedno znova aktualna; in če s takšnim razmišljanjem nadaljujemo, se hitro pokažejo tudi poklicne in finančne razlike med ženskami in moškimi, razkrijejo se moški privilegiji.

Od začetkov feministične lingvistike v angloameriškem in nemško govorečem prostoru je minilo 40 let. Kaj se je v javni sferi v Nemčiji spremenilo z ozirom na jezik žensk?

Pravzaprav beležimo velik političen uspeh, saj se je nemški jezik zakonov ter uradovni jezik precej spremenil. Naše lingvistične predloge so aplicirali v zakonih ter v uradovnem jeziku vsake najmanjše občine ali skupnosti, v učbenikih, v javnosti. Obstaja cela vrsta smernic in navodil za spremenjeno jezikovno rabo v inštitucijah in organizacijah, na univerzah, mestnih upravah itd.

Tako v Evropi kot po svetu se od države do države, od kulture do kulture percepcija in raba jezika razlikujeta, kar nam je dobro znano. Ali zaznavate razlike pri percepciji jezika žensk tudi med nemško govorečimi deželami, torej v Švici, na Južnem Tirolskem, v Avstriji, Nemčiji? Kakšno je stanje v primerjavi z ZDA, kjer živite?

Švica je bila prva izmed dežel, v katerih so začeli z novo, pravičnejšo rabo jezika, uporabljati pa so ga začeli prav prominentni moški iz medijskega sveta. Poleg tega moška akademska sfera na švicarskih

univerzah ni izrekla kritičnih stališč. Švica je še danes dežela, kjer je jezik, pravičen do žensk, nekaj popolnoma samoumevnega. Vpliv tega se kaže tudi na Južnem Tirolskem in v francoskem delu Švice. Južna Tirolska je precej feministična in tam deluje kar nekaj bojevitih, inteligentnih žensk; Avstrija se trudi in je na dobri poti. Pred kratkim se je ob avstrijskih avtocestah pojavil prijazen znak: GRÜSS GÖTTIN (iz Grüss Gott - bog daj, op. prev.) - saj bolje vendar ne gre, mar ne? V ZDA je jezik, ki zavestno vključuje ženske, samoumeven, med mladimi pa sploh - tako se je npr. korigiral tudi LLCool: *Man is the architect and Woman of their own life*. Samoumeven je tudi med inteligentnimi starejšimi moškimi, kot je npr. 82-letni E.O. Wilson, harvardski biolog, ki sam sebe imenuje feminist.

Pogovore med spoloma analizirate s sociološkimi kategorijami, kot so dominanca, asimetrija in moč. Kakšne so pravzaprav razlike med pogovori, kjer sta udeležena oba spola, ter pogovori med samimi ženskami?

O tej temi sem napisala knjigi *Gewalt durch Sprache in Frauengespräche* (Nasilje preko jezika, Pogovori žensk - op. prev.). Glavne razlike so, da prihaja v pogovorih udeležencev obeh spolov do moške kontrole, do hierarhije, dominanc ter distance na račun žensk, v pogovorih med samimi ženskami pa v nasprotju s tem do enakosti, simetrije, bližine in povezanosti.

Raziskovali niste le nasilja v jeziku, temveč tudi pogovore med ženskami v poklicih, torej neke vrste poklicni jezik žensk, npr. novinark, terapevtk, menedžerk, zdravnic, profesorik. Kaj je pozitivna stran, prednost njihovega jezika, katere so konverzijske kompetence žensk v teh poklicih?

Sodelovanje žensk, njihova dialoška velikodušnost, težnja k solidarnosti, pretoku informacij, vzpostavljanju dobrega vzdušja - ženske opuščajo dominantna govorna dejanja, zmerejo pogovor brez direktivov, brez popravljanja sogovornice, brez opominjanja; ne vztrajajo pri svojem statusu, ampak dajejo podporo statusno nižjim, njihov status dvigujejo. Vse te lastnosti imajo pozitivne vplive, spodbujajo tok pogovora in informacij, vzpostavljajo dobro počutje v pogovoru in s tem ustvarjalnost, potrjujejo in opogumljajo sogovornice.

Ali se lahko teh ženskih lastnosti naučijo tudi moški?

Zelo dobro plačani moški so se jih že naučili, kot so npr. psihoterapevti ali filmski režiserji. Odlično obvladujejo jezik, ki ne temelji na dominantnosti, in od pozitivnih učinkov jezika žensk le pridobivajo.

Bi lahko z obvladovanjem ženskih govornih kompetenc spremenili jezik tudi v zasebnem življenju, torej da bi preko jezika lahko kaj spremenili tudi doma?

Seveda, če smo vsi za! Moški bi morali sem ter tja opustiti nadzor nad temami pogovora in prisluhniti. Ženske premnogokrat pritrjujejo moški

komunikacijski paradigmi. V pogovoru bi si morale vzeti dovolj prostora in biti pozorne na simetrijo, kar pomeni, da morajo terjati toliko pozornosti in podpore, kolikor jo dajejo, vztrajati pri svojih pogovornih temah in ne le one same skrbeti za to, da pogovor teče itd.

Kot zagovornica ženskih pravic se zavzimate tudi za umetnice in znanstvenice, ki so sodelovale pri nastajanju del svojih partnerjev, pa so jih ti moški zamolčali. Pojem tega je Mileva Einstein-Marić, Einsteinova prva žena. Vaši literarni kolaži so takorekoč glasovi teh žena. Zakaj? Gre za nekaj osebnega ali je to reflektirana nadgradnja vašega zavzemanja za jezik, pravičnega do žensk, da bi ponovno, na ravni ženskih usod, govorili o človečnosti, pravičnosti in senzibilnosti v našem sporazumevanju?

To vprašanje je razumevajoče, uvidevno, *insightful*, kot rečemo v angleščini. Gre seveda za oboje, neka tema je vedno tudi osebna. Življenje Mileve Einstein-Marić se me je dotaknilo že, ko sem prvič brala o njej, o njenem težkem življenju, propadu njene nadarjenosti, njeni izločitvi iz večine Einsteinovih biografij. Vedeti moramo, da ne gre za osamljen primer, ampak da so tudi druge znanstvenice in umetnice, kot npr. Sophie Taeuber-Arp, Paula Modersohn-Becker, Clara Westhoff-Rilke, Marevna Rivera, Elena Luksch-Makowsky z zakonom in v zakonu propadale, postale last drugih, poniknile in izginile, kar bi se nas moralo dotakniti in nas motivirati, da natančneje pogledamo, kdo v partnerstvu dela in kdo je genij.

Prof. dr. Senta Troemmel-Ploetz je l. 1969 na University of Pennsylvania v Philadelphiji doktorirala iz lingvistike. Po študiju psihoanalize in psihoterapije v Švici in ZDA je l. 1978 zagovarjala habilitacijski doktorat s področja jezika in psihoterapije. Nato se je kot profesorica za jezikoslovje na Univerzi v Konstanzu ukvarjala s formalno lingvistiko, feministično lingvistiko in psiholingvistiko. Kot gostujoča predavateljica je delovala na številnih univerzah, npr. na Bielefeldu, na Visoki šoli za umetnost v Berlinu, na Univerzi na Dunaju, na Franklin and Marshal Collegeu v Lancastru v Pensilvaniji ter na University of Florida v Geinevillu. Poleg omenjenih je objavila še: Frauengespräche: Sprache der Verständigung (1997), Vatersprache - Mutterland (1992).

Urška Krevs Birk

DIVINA.COM

V Firencah smo se teden dni pripravljali na dogodek, ki smo se ga udeležili 15. maja, ko se je v starem mestnem jedru zbralo 867 Italijanov in državljanov nekaterih drugih evropskih držav, da bi recitirali *Božansko komedijo*. Dogodek je potekal v okviru vseživljenjskega učenja s pomočjo organizacije *Cult-er* (www.culter.it) in teatra *Elsinor*, ki sta vsakega sprehajalca po Dantejevih ulicah želela spremeniti v njegovega poslušalca in občudovalca. Zaradi organizacije smo bili recitatorji razdeljeni v večje ali manjše skupine, vsaki je bil dodeljen en spev, mi smo recitirali 32. spev *Vic*. Naš teden je bil sestavljen iz vaj, ogledov in predavanj. Zanimiva je bila delavnica z igralko Marion D'Amburgo, poleg tega nas je ustanovitelj teatra *Elsinor*, režiser Franco Palmieri, učil pravilne izgovorjave in tekočega branja, predvsem poezije. Na predavanju Cristine Romanelli smo na sedežu združenja *Societa` Dante Alighieri* izvedeli veliko o razvoju italijanskega jezika, osvežili naše znanje latinščine in se poučili o tvorcih italijanščine: Danteju, Petrarci, Boccacciu in Manzoniu.

Ogledali smo si tudi ustanovo *Accademia della Crusca*, ki se že več kot 400 let ukvarja s preučevanjem in ohranjanjem italijanskega jezika. Našo skupino smo sestavljali študentje in profesorji iz Bolgarije, Francije, Hrvaške, Makedonije, Poljske, Slovenije in Turčije. Vsaki skupini je bil dodeljen spremljevalec, ki nas je vodil po Firencah. Študentke italijanistike s *FF* je štipendiral *Cult-er*, poleg nas je štipendijo dobilo še pet študentov s Sorbone in poljska študentka, ostale kolege so financirala lokalna združenja *Societa` Dante Alighieri*. V soboto, 15. maja, smo vse skupine simultano trikrat zrecitirale svoj spev, nato smo se vsi recitatorji zbrali pred Duomom (stolnico), da bi skupaj zrecitirali 33. spev *Raja*. 867 bralcev je, sicer v dežju, a z zanosom, hkrati citiralo zadnji spev *Božanske komedije!* *Komedija*, kot je bila mojstrovina prvotno naslovljena, po dobrih sedemsto letih še vedno predstavlja temelj italijanskega jezika in kulture.

Jana Žigon

► Kakor na vaji za največjo masovko vseh časov...

► Ljubezen je tokrat premaknila sonce drugam in je deževalo.

OBISK DEŽELNE IN UNIVERZITETNE KNJIŽNICE CARL VON OSSIEZKY V HAMBURGU

Od glavne hamburške železniške postaje do knjižnice, ki leži sredi univerzitetnega kampusa, je 10 min. hoje. Pogled nanjo spominja na šestdeseta leta, načrti so res tako stari, zgradbo pa so dokončali dve desetletji pozneje. Knjižnica se ponaša z zelo visokimi številkami:

Knjige	3.400.000
Tekoče serijske publikacije	6.700
E-časopisi	47.300
Uporabniška mesta	750

Dnevni obisk	4000
Letni obisk v čitalnici	500.000
Medknjižnična izposoja v druge knjižnice	52.000 enot
Število zaposlenih	ca. 230

Je osrednja knjižnica *Univerze v Hamburgu* in drugih hamburških visokih šol. Poleg tega opravlja za svobodno in hanzeatsko mesto Hamburg naloge narodne oziroma arhivske knjižnice. Tu hranijo rokopise in dediščino hamburških učenjakov, pisateljev, umetnikov in glasbenikov. Knjižnično gradivo obsega vsa znanstvena področja. Obenem

zbira gradivo z naslednjih področij: politika in mirovna raziskovanja, Španija, Portugalska, Latinska Amerika, indijanski in inuitski jeziki s kulturo ter obalni in globokomorski ribolov. Knjižnico sva primerjali z našimi oddelčnimi knjižnicami. Opazili sva kar nekaj podobnosti, nekaj pa tudi prednosti, na katere bi radi opozorili. Neugodne prostorske razmere in zbirke v zaprtih skladiščih, to poznamo. V nasprotju z našo prakso morajo njihovi uporabniki gradivo preko spletnega knjižničnega sistema predhodno naročiti, program nato naročilo natisne v tistem delu skladišča, kjer se gradivo nahaja, prevzamejo ga lahko v šestih urah po naročilu. Gradivo imajo po policah zloženo po sistemu numerus currens (tekoči številki). Uporabniki so navajeni, da si najprej poiščejo signaturo v online katalogu in nato knjigo na polici. Sistem postavitve po področjih uporabljajo le v čitalnici. Knjižnica večji del gradiva kupuje iz javnih sredstev, tisto gradivo, ki ga dobijo v dar, označijo z nalepkami, na katerih je navedeno ime darovalca. Plačilo članarine, zamudnine, medknjižnične izposoje, lahko uporabniki poravnajo preko plačilnega avtomata, tako ne izgubljajo časa med izposojanjem. Knjižnica je med tednom odprta med 9. in 21.

uro. Ob sobotah in nedeljah je odprta samo čitalnica, plačilo za zaposlene študente in varnostnike, zagotavlja študentska organizacija. Knjižnica ima zgledno urejeno spletno stran (www.sub.uni-hamburg.de). Za njeno podobo in vsebino skrbijo zaposleni. Na njej dobite vse potrebne informacije o knjižnici, brskate lahko po e-časopisih, e-knjigah, dostopate do podatkovnih zbirk, v online katalogu naročate knjige za izposajo. Z uporabniki se knjižnica neposredno povezuje preko Twitterja, Bloga in Facebooka. Na vsa morebitna dodatna vprašanja o knjižnici in za pomoč pri iskanju gradiva pa je na voljo Stella - virtualni knjižnični angel, ki je del knjižničnega elektronskega informacijskega servisa. Zavedajo se, da je času in uporabniku ustrezno prilagojena storitev pogoj, da knjižnica uspešno deluje in da je prepoznavna. Knjižnica se lahko pohvali, da je priljubljena točka, kjer se zbirajo in srečujejo študenti. Ni samo prostor za študij, imajo tudi prijetno kavarno, čitalnico in razstavnico. Knjižnica je dejansko središče, srce univerzitetnega kampusa.

Neja Čop in Lucija Miklič Cvek

VSEBINA:

Naslovnica

Miha Pintarič: *Obraz* 1

Notranja politika:

Tina Štrancar: *Exophonia? Eksophonija*. FF, 21. 10. 2010. ... 2

Tjaša Učakar in Rok Avbar: *Ob petdesetletnici Oddelka za sociologijo* 2

Nina Kupic: *Gostovanje razstave Rokopisni spomeniki v čeških knjižnicah* 4

Urška Krevs Birk: *Jezik, pravičen do žensk (intervju s Sento Trömel-Plötz)* 4

Zunanja politika:

Jana Žigon: *Divina.com* 6

Neja Čop in Lucija Miklič Cvek: *Obisk Deželne in univerzitetne knjižnice Carl von Ossietzky v Hamburgu* 6

Znanost in raziskovanje:

Tatjana Resnik Planinc: *16. Ilesičevi dnevi: Lokalna oskrba s hrano (Ljubljana, 24.-25. september 2010)* 8

Simon Kušar: *Strokovne podlage v regionalnem in prostorskem planiranju* 8

Korenine (Raíces) – 1. Teden španske in hispanoameriške kulture

María Pilar Sanchis Cerdán. 9

Ustvarjalni navdih:

Andrej Černelč: *Študenta FF prejela nagradi na literarnem natečaju* ... 12

Goran Majstorovič: *Ivo Andrić: Gosposdična* 13

S. Martin: *Filomed* 14

Ustvarjalni odmev:

Mateja Novak: *Besedne postaje* 14

Moje 15

Maja Rančigaj: *2. literarni večer prevajalskega natečaja zahodnoslovanskih jezikov FF UL* 16

Novice in obvestila:

K. Z.: *Prof. dr. Lado Kralj prejel nagrado za najboljši literarni prvenec* ... 16

Študent Filozofske fakultete je drugi najboljši govorec 17

Med slovenskimi štipendisti Svetovne federacije znanstvenikov tudi doc. dr. Irena Mrak 17

Zoisova nagrada za življenjsko delo letos v roke akad. prof. dr. Kajetanu Gantarju 17

Zasluzna profesorica dr. Marija Bergamo je prejela Mantuanijevo nagrado 17

Podeljene so študentske Prešernove nagrade Univerze v Ljubljani in Filozofske fakultete 17

Podelitev priznanj Filozofske fakultete za leto 2010 18

Podpis sporazuma o sodelovanju z Univerzo v Kainanu 18

Koncert Študentskega pevskega zbora Filozofske fakultete 18

16. ILEŠIČEVI DNEVI: LOKALNA OSKRBA S HRANO (LJUBLJANA, 24.– 25. SEPTEMBER 2010)

Oddelek za geografijo FF UL je 24. in 25. septembra 2010 organiziral 16. Ilišičeve dneve, tradicionalno bienalno obliko strokovnega izpopolnjevanja učiteljev geografije, ki jih v sodelovanju z ostalimi slovenskimi geografi praviloma prirejamo vsaki dve leti v spomin na akademika Svetozarja Ilišiča in v čast njegovemu delu. Program zadnjih Ilišičevih dnevov je kakor prejšnja leta vključeval tako novosti v stroki in aktualne strokovne probleme kakor didaktične novosti pri pouku geografije v osnovni in srednji šoli. Strokovna rdeča nit letošnjega srečanja je bila lokalna oskrba s hrano. Predavatelji so svoje tematike predstavljali tako s strokovnega vidika kot z vidika njihove povezanosti z vzgojno-izobraževalnimi cilji slovenske šolske geografije, v prepričanju, da bi pri vključevanju vsebin o lokalni trajnostni oskrbi s hrano morala imeti geografija kot šolski predmet eno ključnih vlog. Prvi dan strokovnega srečanja je obeležila tudi

slavnostna podelitev priznanj Zveze geografov Slovenije in Društva učiteljev geografije Slovenije zaslužnim geografom in geografinjam ter učiteljem in učiteljicam geografije. Drugi dan je potekala strokovna ekskurzija na temo lokalne samooskrbe z živili v osrednji Sloveniji. Program se je v veliki meri osredotočal na didaktično preoblikovanje in vključevanje novosti s področja lokalne oskrbe z živili v vzgojno-izobraževalni proces. Prispevki s 16. Ilišičevih dnevov bodo objavljeni v *Delih*, znanstveni reviji Oddelka za geografijo FF UL, ter v *Geografiji v šoli*.

V imenu organizacijskega odbora:
Tatjana Resnik Planinc

Foto 1 in 2: Arhiv Oddelka za geografijo FF UL.

► Hrane pa nikjer...

► Vsaj puščico bi lahko narisali...

STROKOVNE PODLAGE V REGIONALNEM IN PROSTORSKEM PLANIRANJU

Oddelek za geografijo FF UL je z Zvezo geografov Slovenije 11. 11. 2010 v prostorih FF organiziral interdisciplinarno okroglo mizo z naslovom Strokovne podlage v regionalnem in prostorskem planiranju, posvečeno upokojenemu sodelavcu akademiku prof. dr. Igorju Vrišerju ob njegovi 80-letnici. Prof. Vrišer je bil vodilni raziskovalec in univerzitetni pedagog s področja planiranja v Sloveniji. Okrogla miza, organizirana v okviru širšega projekta, Odgovorno do prostora!, je izpostavila izzive, s katerimi se srečujejo različne stroke pri pripravi

strokovnih podlag, potrebnih za sprejem odločitev na področju regionalnega in prostorskega planiranja. V razpravi so bili izoblikovani sklepi in predlogi, s katerimi želijo stroke prispevati k reševanju odprtih strokovnih in družbenih vprašanj, povezanih s trenutnim sistemom regionalnega in prostorskega planiranja v Sloveniji. Gradivo si lahko preberete na spletnih straneh Oddelka za geografijo.

Simon Kušar

Meseca marca 2010 je *Oddelek za romanske jezike in književnosti FF* organiziral *1. Teden španske in hispanoameriške kulture z naslovom Korenine (Raíces)*. Organizatorji so pripravili različne kulturne dogodke in ob tej priložnosti se vsem, ki so sodelovali pri ustvarjanju programa tega zelo uspešnega tedna ali pri njegovem ogledu, najlepše zahvaljujemo. Med vsemi dogodki so se študentje španščine udeležili predvsem zanimivih kulinarčnih, fotografskih ter prevajalskih natečajev. V prejšnjem Glasoffilu ste tako lahko videli zmagovalni fotografiji fotografskega natečaja, tokrat pa objavljamo zmagovalni zgodbi prevajalskega natečaja. V slednjem so morali študentje izbrati kratko besedilo, napisano v slovenščini in ga prevesti v španščino. Objavljamo besedilo, s katerimi je njuna avtorica *Anja Maffi*, prejela prvo nagrado za najboljši prevod. Gre za dva odlomka dela *Kajetana Koviča Moj prijatelj Piki Jakob*.

María Pilar Sanchís Cerdán

KAJETAN KOVIČ: MOJ PRIJATELJ PIKI JAKOB (PREVOD DVEH POGLAVIJ IZ SLOVENSKEGA V ŠPANSKI JEZIK)

PIKI VOZNIK AVTOBUSA

Učitelj je kupil lep rdeč avtobus in Piki je vsako jutro odpeljal medvede v šolo. Za sprevodnika si je izbral Josipa Jupitra, ki je bil na svojo novo službo zelo ponosen. Po našem stanovanju je tako vsako jutro in vsak poldan trobil medvedji avtobus, v katerem je za volanom sedel Piki, vozne listke pa je prodajal in luknjal Josip Jupiter. Nič posebnega se ne bi zgodilo, če Piki in njegov sprevodnik ne bi ugotovila, da progi MEDVEDJI DOM–MEDVEDJA ŠOLA pravzaprav nekaj manjka, da bi bila prava avtobusna proga.

»Vsi vstopajo na začetku,« je rekel Josip Jupiter, »izstopajo pa na koncu. Ni to malo preveč enolično?«

»Prav imaš,« je rekel Piki. »Uvedla bova postajališča.«

Že naslednji dan so tri nove table označevale postajališča STARI GOJZAR, PODPEČ in MAČJA SKLEDA. Avtobus je odslej ustavil štirikrat, kar se je zdelo vozniku in sprevodniku imenitno. Potniki pa niso pokazali zanimanja in so še zmeraj vstopali na začetni, izstopali pa na končni postaji.

»Postajališča imava,« je tožil Piki, »potnikov pa ni.«

»Tudi potniki bodo,« je rekel Josip Jupiter. »Samo potrpi.«

Naslednje jutro so šolarji spet vstopili pri MEDVEDJEM DOMU in izstopili pri MEDVEDJI ŠOLI. Kazalo je, da tudi nazaj grede ne bo drugače. Toda, ko je Piki opoldne ustavil pri STAREM GOJZARJU, je sprevodnik rekel Benjaminu: »Izstopi.«

»Zakaj?« je rekel Benjamin. »Jaz se peljem vendar do konca.«

»Ti se ne pelješ do konca,« je rekel Josip Jupiter. »Tukaj je postaja in na postajah morajo potniki vstopati in izstopati. Zato boš zdaj izstopil.«

»Ne bom,« je vztrajal Benjamin.

»Pa boš,« je zavpil Josip Jupiter, pograbil Benjaminu za ovrtnik in ga vrgel skozi vrata.

Medvedje so začeli godrnjati, vendar je sprevodnik, še preden so se prav ovedeli, na postaji PODPEČ zabil iz avtobusa Marka Prvega in Marka Drugega. Ko sta se pobrala, sta strašno žugala in Marko Prvi je vrgel celo kamen za avtobusom, vendar ga ni zadel, ker je Piki oddrvel z največjo brzino. Sprevodnik jima je mahal skozi zadnje

okno in vpil, da peš hoja koristi zdravju. Potem se je obrnil k potnikom in naznanil: »Naslednja postaja pri MAČJI SKLEDI. Pripravite se za izstop!«

»Kar ti se pripravi!« je rekel Filip.

»Jaz sem sprevodnik,« je rekel Josip Jupiter.

»Tu imaš sprevodnika,« je rekel Filip in počil Josipa Jupitra za uho.

Začelo se je prerivanje, suvanje in slednjič vsesplošni pretep. Zvezki, čepice in dežniki so frčali po avtobusu, da je kar žvižgalo. Piki je vozil s polno paro. Ko je pridrvel izza ovinka, je pri postajališču MAČJA SKLEDA zagledal veliko naravno oviro, ki je pravkar lokala mleko.

Piki je zavrl, vendar se trčenju ni mogel izogniti. Zapeljal je čez mačji rep. Njegov lastnik je divje poskočil in prevrnil avtobus. Iz njega so se začeli pobirati medvedje in ko se je prikazal sprevodnik, so spet planili po njem. Piki ni zapustil tovariša v sili in se je pogumno pognal v bojno metež. Tolkli so se s torbicami in dežniki ter niso prizanašali ne sebi ne avtobusu. K sreči se je na prizorišču bitke pravočasno prikazal višji policijski inšpektor v podobi učitelja. Polovil je pretepače in jih odpeljal na postajo milic. Tam jih je pošteno izprašal, potem pa krivcem naložil hude, a pravične kazni. Sprevodnik je moral za tri dni v medvedji zapor, Piki pa dva meseca ne bo smel voziti avtobusa. Medvedje morajo povrniti tudi škodo. Zdaj zbirajo prostovoljne prispevke za popravilo avtobusa, Včeraj sta me obiskala Piki in sprevodnik. Dal sem jima deset dinarjev. Piki mi je obljubil, da bom imel pri njem zmeraj prosto vozovnico, sprevodnik pa, da me ne bo nikoli vrgel iz avtobusa.

PIKI CONDUCTOR DE AUTOBÚS

El maestro había comprado un bonito autobús rojo, con el cual Piki llevara todas las mañanas los osos a la escuela. Como cobrador eligió a José Júpiter que estaba muy orgulloso de su nuevo trabajo. Así todas las mañanas y todas las tardes se oía por el piso la bocina

del autobús para osos, el cual lo conducía Piki y José Júpiter vendía y picaba los ticket. Todo estaría bien, si Piki y su cobrador no se hubieran dado cuenta que en realidad, en la línea CASA DE OSOS- ESCUELA DE OSOS faltaba algo para poder ser una verdadera línea de autobús.

"Todo el mundo sube al principio del recorrido", dijo José Júpiter. "Mientras que todos bajan al final. ¿No te parece demasiado monótono?"

"Tienes razón", dijo Piki. "Introduciremos paradas."

Al día siguiente, tres nuevos carteles marcaban las paradas BOTA VIEJA, BAJOESTUFA y ESCUDILLA DE GATO. A partir de ahora, el autobús paraba cuatro veces, lo cual les parecía perfecto al conductor y al cobrador. Sin embargo, los pasajeros no mostraron ningún tipo de interés y seguían subiendo en la primera parada y bajando en la última.

"Tenemos paradas, pero no tenemos pasajeros", se quejaba Piki.

"También habrá pasajeros", dijo José Júpiter. "Ten paciencia."

La mañana siguiente los alumnos volvieron a subir en CASA DE OSOS y bajar en ESCUELA DE OSOS. Parecía que a la vuelta no cambiaría nada. Pero a medio día, cuando Piki paró en BOTA VIEJA, el cobrador dijo a Benjamín: "Baja."

"¿Por qué?" preguntó Benjamín. "Yo voy hasta la última parada."

"Tú no estás yendo hasta la última", dijo José Júpiter. "Aquí está la parada y en las paradas los pasajeros tienen que subir y bajar. Por lo cual, tú ahora bajarás."

"No lo voy a hacer", insistió Benjamín.

"Sí que lo harás", gritó José Júpiter, agarró a Benjamín por el cuello y lo tiró por la puerta.

Los osos empezaron a gruñir, pero antes de darse cuenta, en la parada BAJOESTUFA el cobrador hizo desaparecer del autobús a Marcos Primero y a Marcos Segundo. Después de levantarse, ame-

naron agitando el dedo y Marcos Primero hasta tiró una piedra detrás del autobús, pero no dio en el blanco, puesto que Piki salió corriendo a toda velocidad. El cobrador agitaba por la ventana posterior y gritaba que caminar hace bien a la salud. Luego se giró hacia los pasajeros y anunció: "La próxima parada ESCUDILLA DE GATO. ¡Prepararse a la salida!"

"¡Tú prepárate!" dijo Felipe.

"Yo soy el cobrador", dijo José Júpiter.

"Aquí tienes al cobrador", dijo Felipe y dio una bofetada a José Júpiter. Empezó el bullicio, empujones y al final terminó a los palos. Cuadernos, gorras y paraguas volaban silbando por el autobús. Piki conducía a todo vapor. Después de aparecer en la curva a toda velocidad, vio en la parada ESCUDILLA DE GATO una enorme barrera natural que estaba bebiendo leche a lengüetazos. Piki frenó, pero no pudo evitar el choque. Atropelló la cola del gato y su propietario saltó y volteó el autobús. Los osos empezaron a salir y a levantarse y cuando apareció el cobrador, lo volvieron a asaltar. Piki no se olvidó de su compañero en apuros y se lanzó valientemente en la tumultuosa riña. Golpeaban con bolsas y paraguas y no guardaban consideración ni al autobús ni a sí mismos. Por suerte, apareció a tiempo en la escena de la lucha el maestro en función de subinspector de policía. Cogió a todos los matones y los llevó a la policía. Allí los interrogó y después impuso a los culpables castigos severos, pero justos. El cobrador tuvo que ir por tres días a la cárcel para osos, mientras que Piki no podrá conducir por dos meses el autobús para osos. Además, los osos deben pagar el daño y ahora están coleccionando contribuciones voluntarias para la reparación del autobús. Ayer me visitaron Piki y el cobrador. Les di diez euros. Piki me prometió que viajaría siempre gratis con él, mientras que el cobrador que nunca me echaría del autobús.

Anja Maffi

PIKI V VOZNIŠKI ŠOLI

Voznja na morje je bila Pikiju zelo všeč. Seveda so ga med potjo močno zanimale tudi moje šoferske umetnije. Zato se nisem preveč začudil, ko je po počitnicah rekel učitelju, da bi se rad naučil voziti in da bi rad postal šofer medvedjega avtobusa. Učitelj ni imel nič proti, pripomnil je le, da bo treba najti dobrega inštruktorja. Po krajšem premisleku je ugotovil, da za zdaj pri hiši ni boljšega od mene, in tako sem na lepem postal medvedji vozniški učitelj. Piki se je vpisal v tečaj in ker je bil edini učenec, je hitro napredoval. Najprej sva se učila prometne znake. Piki jih je risal v velik zvezek, ki ga je ponoči polagal pod blazino. Rekel je, da tako o njih tudi sanja in si jih laže zapomni. Tudi druga pravila mu niso delala preglavic. Ko je pri predsednici Rdečega križa, učiteljevi starejši sestri, z odliko opravil še tečaj prve pomoči, sva začela z

voznjami. Učitelj nama je posodil enega izmed svojih slabše ohranjenih avtomobilčkov. Piki je momljajal, da je to »stara škatla«. Učitelj mu je prijazno razložil, da so se v starih škatlah izučili najboljši šoferji. Za zgled je postavil mene. Piki je skomignil z rameni in odpeljala sva se na avtodrom sredi kuhinje. Prva ura je bila precej naporna. Kar naprej sva se zadevala ob mizo in stole. Vendar se je Piki kmalu naučil speljevanja in ustavljanja in že čez nekaj dni je spretno menjaval prestave ter dodajal in odzema plin. Zdaj sva se lahko podala na prometne ulice in prevozila sva vse po vrsti od štiripasovnice na hodniku do enosmernih v učiteljevem kabinetu. Nekega dne sva se peljala skozi veliki predor pod posteljami in Piki je prižgal zasenčene luči. Na drugi strani predora so se tedaj prikazali žarometi velikega tovornjaka. Imel je prižgane

dolge luči, ki so naju zelo slepile.

»Pobliskaj mu,« sem rekel Pikiju.

Piki je pobliskal, ampak tovornjak ni skrajšal luči. Piki se je razjezil. »Čakaj, falot,« je zapihal. »bom tudi jaz prižgal dolge.«

Komaj sem ga prepričal, da se na cesti ne sme ravnati po pravilu »zob za zob«. Medtem sva se počasi približevala tovornjaku. Kmalu sva ugotovila, da se sploh ne premika.

»Mogoče ima okvaro,« sem rekel.

Piki se je nagnil naprej in se zagledal proti tovornjaku. Potem je rekel: »Nima okvare.«

»Kar tako na daleč pa tega ne moreš vedeti,« sem ugovarjal.

»Nima okvar,« je ponovil Piki, »ker to sploh ni tovornjak.«

»Kaj pa je potem?« sem rekel in si popravil očala.

»Naš maček,« je rekel Piki. »Oči se mu svetijo. Ampak jaz bom zdaj zatrobil, pa čeprav ni po pravilih.«

Bila sva že čisto blizu »tovornjaka« in Piki je pošteno zatrobil. Maček je poskočil, kot da bi šinila vanj elektrika, in jo ucvrl s četrto brzino. Tako so tekle vozniške ure in čez mesec dni je bil Piki že tako izurjen, da se je lahko priglasil k izpitu. Predsednik izpitne komisije je bil učitelj. Mrko je sedel na zadnjem sedežu in zapisoval kazenske točke. Pikiju je avto štirikrat ugasnil ali, kakor pravijo šoferji »crnil«, vendar ga je zmeraj spet uspešno pognal. Prvič je slabo parkiral in dvakrat je pozabil pogledati v vzvratno ogledalo. Tudi pri ritenski vožnji je bilo nekaj težav. Na koncu je predsednik seštel kazenske točke. Od 400 dovoljenih jih je Piki sam nabral 190. Komisija, v kateri sta bili še učiteljeva mama in sestra, je razglasila, da je Piki Jakob uspešno opravil izpit. Piki je dobil vozniško dovoljenje. V njem je bilo zapisano, da sme upravljati vsa motorna vozila, namenjena za prevoz medvedov. Vsi smo mu prisrčno čestitali, Piki pa nas je pogostil s steklenico ribezovega soka.

PIKI EN LA ESCUELA DE CONDUCTORES

A Piki le gustó muchísimo el viaje que hicimos a la costa. Durante el camino se mostró muy interesado en mis habilidades de conductor. Por lo cual, no me sorprendió que después de volver de las vacaciones, comentó al maestro que le gustaría aprender a conducir y convertirse en chofer de autobús para osos. El maestro no tenía nada en contra, pero mencionó que habría que buscar a un buen instructor. Después de pensarlo un poco realizó, que por el momento no los hay mejores que yo y así me convertí de repente en instructor de conducir para osos. Piki se apuntó en el curso y ya que era el único alumno, avanzó rápido. En primer lugar, aprendíamos las señales de tráfico. Piki las dibujaba en un cuaderno grande, el cual durante la noche lo ponía debajo de la almohada. Dijo que de tal manera sueña con ellas y las memoriza más fácilmente. Tampoco tenía problemas con otras reglas. Después de hacer con la presidenta, o sea, con la hermana mayor del maestro, el curso de la cruz roja y pasar el examen con una nota sobresaliente,

empezamos con la parte práctica. El maestro nos prestó uno de sus cochecitos deteriorados. Piki refunfuñando decía que era una "caja vieja". El maestro le explicó de una manera muy amable que los mejores chóferes habían aprendido en las cajas viejas. Como ejemplo me mencionó a mí. Piki se encogió de hombros y salimos al autódromo en el medio de la cocina. La primera hora era bastante difícil. Todo el tiempo chocábamos contra la mesa y las sillas. Sin embargo, Piki pronto aprendió a arrancar y parar y después de un par de días, ya cambiaba las marchas, aceleraba y bajaba la velocidad fácilmente. Ahora podíamos salir a las carreteras de más tránsito: pasamos por todas, así por la de cuatro carriles en el pasillo como también por las calles de dirección única en el despacho del maestro. Un día pasamos por el gran túnel debajo de las camas y Piki encendió los faros. Entonces aparecieron al otro lado del túnel unos faros de un camión enorme que tenía encendidos los faros largos y no nos dejaba ver nada.

"Guñale", le dije a Piki.

Piki guiñó, pero el camión no cambió los faros. Piki se enfadó. "Ya verás, bribón", sopló. "Yo también voy a encender las largas."

Me costó convencerlo de que en la calle no se atiene a la regla "ojo por ojo, diente por diente". Mientras tanto, nos estábamos poco a poco acercando al camión. Pronto nos dimos cuenta que ni siquiera se estaba moviendo.

"Quizás esté estropeado", dije.

Piki se inclinó hacia adelante y se fijó en el camión. Luego dijo: "No está estropeado."

"Eso no lo puedes ver así de lejos", objeté.

"No está estropeado", repitió Piki. "Porque no es un camión."

"Entonces, ¿qué es?" dije y me arreglé las gafas.

"Nuestro gato", dijo Piki. "Le brillan los ojos. Pues, ahora le voy a tocar la bocina, aunque según las reglas, no está permitido hacerlo." Ya estábamos muy cerca del "camión" y Piki tocó fuerte la bocina. El gato saltó, como si le hubiera caído un rayo encima y echó a correr a toda velocidad. Así pasaban las clases de conducir y después de un mes, Piki estaba ya tan hábil que se apuntó al examen. El maestro era el presidente del tribunal examinador. Estaba sentado en el asiento posterior, mirando con mala cara y apuntando las infracciones. A Piki se le apagó el coche cuatro veces, o como dicen los conductores "se murió", pero todas las veces volvió a arrancarlo sin problemas. La primera vez aparcó mal y dos veces se olvidó de mirar en el espejo retrovisor. Además, tuvo algunas dificultades yendo marcha atrás. Al final, el presidente sumó las infracciones. De las 400 permitidas, Piki coleccionó 190. El tribunal, en el cual estaban también la madre del maestro y la hermana, comunicó que Piki Diego pasó el examen. Piki recibió el carné de conducir, en el cual ponía que podía conducir todos los vehículos a motor destinados al transporte de los osos. Todos le felicitamos cordialmente y Piki nos agasajó con una botella de jugo de piña.

Anja Maffi

ŠTUDENTA FF PREJELA NAGRADI NA LITERARNEM NATEČAJU

Miha Mele, študent na oddelku za prevajalstvo FF, in Andrej Černelč, študent bibliotekarstva in informatike, sta na literarnem natečaju *Slovenske znanstvene fundacije* za svoja eseja prejela 1. in 2. nagrado. Natečaj je potekal na temo »Izumrtje in rojstvo živih bitij«, ki ga je *Slovenska znanstvena fundacija* ob letošnjem Svetovnem dnevu biotske raznovrstnosti razpisala skupaj s časopisno hišo *Delo*.

Objavljamo besedilo enega od nagrajencev.

HUGG

1. dan

Odštevanje pred skotitvijo je po štirih mesecih končano. Hugg je zdrav in se že giblje po lastnih nogah. Orjaški podočniki, po katerih slovijo njegovi predniki, so zaenkrat le malo večji kot pri tigrovem mladiču. Je izjemno ljubek; puhast, okrogel, s kratkim repom in velikimi očmi. Vsi v laboratoriju smo nori nanj. Ker se bojimo, da ga bi okužili, je v njegovo sterilizirano sobo za zdaj vstopila le Nina, ki je bila izbrana za njegovo "mamo". Oblečena je v sterilno ogrinjalo, ki je svetlo rjave barve z redkimi temnejšimi progami, na glavi ima zaščitno kapo in preko ust in nosa masko, oboje enake barve kot ogrinjalo. Najbrž posebna barva ne bi bila nujna, toda zdelo se nam je, da bo mladiček tako opravljeno bitje lažje sprejel za svojo skrbnico. Očitno je uspelo, saj je nekaj minut, ko je Nina šla na WC, bitjece kričalo in se treslo v smrtnem strahu. Mi pa smo bili vsi blaženi, saj smo bili prve priče hrapavega glasu mladiča *smilodona populatorja* po približno desetih tisočletjih.

Še veliko takšnih nepotrebnih ukrepov, kot je barva Ninine oprave, smo izvedli v nestrpnem pričakovanju Huggovega rojstva, potem ko je zarodek že dva meseca normalno napredoval v umetni maternici. Sedaj se zaposleni v laboratoriju skoraj tepemo za položaj za oknom, izza katerega lahko gledamo neblago zverinico, iz katere bo zrasel ledenodobni kralj živali, najmogočnejši plenilec svoje dobe. Pogled na Hugga je najlepše povračilo za leta pridobivanja brezhlebnega DNK zapisa, ustvarjanja ustreznih pogojev za razvoj zarodka, občutek popolnega obupa po več desetih spontanah splavih zaradi neprimerne temperature maternice, napačne kombinacije hranljivih snovi, ki smo jo dovajali skozi popkovino, raznih drugih zapletov, ali iz razlogov, ki nam sploh niso znani. Vsi skupaj, vseh 26 članov kolektiva se počuti kot starša, ki imata težave s spočetjem, pa jima je po težkem obdobju, polnem odrekanj in terapij, le uspelo spočeti popolnoma zdravega otroka. Najbolj ganjena je seveda Nina, ki bo naslednje obdobje preživela v navidezni divjini Huggove 'otroške sobe'.

Kar naenkrat se mi odstirajo problemi, na katere prej sploh nisem bil pozoren. Kako naj vzgojimo bitje, ki je bilo genetsko prilagojeno za popolnoma drugačno okolje? Katerega orožje je namenjeno plenu, ki že tisočletja ali še dlje sploh ne obstaja in za katerega ne vemo, kako deluje? Dosedanje raziskave namreč kažejo, da ima prešibke čeljusti za žvečenje mesa. Nekatere teorije pravijo, da gre za mrhovinarja, druge celo, da uporablja orjaški par zob kot orodje za pitje krvi.

Za nekaj dni bodo te skrbi morale še počakati. Sem človek, ki vedno vidi čeri prihodnosti, toda če kdaj, potem imam zdaj pravico, da slavim sad preteklega dela, Hugga, da nazdravim s svojo odlično ekipo in se nato končno odpravim domov. Tako ali tako sem tukaj že dobrih sedem ur preko svojega delovnega časa.

2. dan

Danes zjutraj sem ujel Hugga in Nino srečno objeta v spancu. Umetno sonce iz LED diod se je ravno dvigalo izza narisanega obzorja. Hugg se je zbudil prvi in predramil Nino z lizanjem. Pri tem je z jezikom za trenutek potegnil masko iz Nininega obraza, a si jo je takoj popravila nazaj. Takoj za tem ga je nahranila s celim litrom mleka iz stekleničke.

Jasno je že, da se *smilodoni popularisi* razvijajo hitreje od ostalih velikih mačk. Že nekaj ur po tem, ko se je skotil, je imel razprte oči, danes pa že kaže neverjetno veselje do igre. To pomeni, da je genetsko prilagojen izjemno neprijaznemu okolju. Komaj zdaj sem dojel, kako velik je že, kako razvito mišičevje ima. Celo zdi se mi, da so mu podočniki v enem samem dnevu zaznavno zrasli. Še vedno je ljubek, toda ko pomislim na orjaško zver, ki se bo razvila iz njega, mi zagomazi po hrbtu.

Prej, kot sem hotel, bo treba razglasiti naš znanstveni dosežek. Pomembno je, da Hugga pokažemo zdaj, ko je mlad, saj bodo ljudje za srčkano kepo dlak raje prispevali kaj donacij kot za čokato, krvoločno pošast. Že pripravljam sporočila za javnost, ki jih bom poslal samo izbranim medijem. Lokacija laboratorija bo ostala skrivnost. Povabili bomo najbolj prepoznavne novinarje iz področja poljudne zoologije, ter samo enega snemalca in enega fotografa. Ekskluzivno. Vsi bodo morali tudi dobro plačati. Končno bo naše delo začelo rojevati tudi finančne sadove. Navsezadnje bo nadaljnje delo s Huggom izjemno drago, naši financerji pa imajo tudi vedno manj potrpljenja.

Kam naj umestimo krvoločnega plenilca, ki lahko, ko je popolnoma odrasel, preseže 500 kilogramov? Naj vzgojimo orjaškega hišnega ljubimca? Naj obsodimo ubogo žival na ječo živalskega vrta? Ali naj poskusimo najti habitat, kjer bi bilo dovolj primerne plena? Bog ve, če tak kraj sploh obstaja.

3. dan

Hugg je mrtev.

Razočaranje je nepopisno. Bakterijska infekcija se mu je iz oči od večerajšnjega do današnjega jutra razširila na možgane in ga ugonobila. Nina se je zbudila zraven mačjega trupla. Popolnoma je strta. Kriv sem jaz, saj sem bil proti, da se mu vzame kri, češ da je takšno mučenje dva dni starega in tako živahnega mladiča popolnoma nepotrebno. Dovolil sem čustvom, da obvladajo razum.

Očitno je, da je bil Hugg nepripravljen na svet, poln virusov, bakterij, sevanj in onesnaženja. Nekaj sekund izpostavljenosti bakterijam iz Nininih ust ga je stalo življenja. Kaj bi bilo šele, če bi ga poskusili odpeljati pod milo nebo.

Ugotavljam, da kmalu po izumrtju vrste izgine tudi okolje, v katerem je preživetje te vrste sploh teoretično možno. Danes so na planetu najbolj žilavi, na nesnago in človeško zlo imuni organizmi, če seveda ne štejemo tistih, ki so na dolgem spisku ogroženih vrst. Obujanje že izumrlih je popoln nesmisel. Vse, kar nam preostane, je zagrizen boj za obstanek obstoječih. Temu nameravam posvetiti preostanek svojega zavrženega življenja.

Če nameravajo ostali še nadaljevati delo v Laboratoriju, naj. Jaz zapišem samo še tale stavek, potem pa pustim službo.

Andrej Černelc

IVO ANDRIĆ: GOSPODIČNA

Roman *Gospodična* Iva Andrića je bil napisan v manj kot letu dni, med decembrom 1943 in oktobrom 1944. Skupaj s slavno *Travniško kroniko* in legendarnim *Mostom na Drini* je delo izšlo leta 1945, vsi trije romani pa so znani tudi pod imenom *bosanska trilogija*. V primerjavi s slednjima, ki sta bolj usmerjena k zgodovinski problematiki, je *Gospodična* nekoliko v ozadju, osredotoča pa se na analizo človeškega značaja. Pod drobnogled je postavljena večna tema skopušva in fetišizacije denarja, s katero se je veliko ukvarjal tudi Balzac. Zato obstaja utemeljena primerjava med *Gospodično* in osrednjo junakinjo romana *Eugenija Grandetova*. Tako Andrić kot Balzac se osredotočata na odnos med materialnim bogastvom in duševno osiromašenostjo svojih junakinj.

Z modernim romanom (Kafka, Camus) se v evropski književnosti uveljavi nov model stvarnosti, močno drugačen od tistega v klasičnem romanu. Klasični roman svojega junaka obravnava kot posameznika, ki skuša s kaotičnim svetom, v katerem živi, doseči spravo. Sodobni roman izpostavlja človeka, ki želi med vseprisotnimi pastmi življenja najti najmanj pogubno pot. Kazen za napačne odločitve na tej poti je izjemno nasilna, brutalna. Junak sveta več ne dojema kot nekaj neskončnega, *au contraire*: zaradi tesnobnosti in omejenosti ga pretresajo klavstrofobični občutki. Krog tako dobi kvadrato: človek je na življenjskih prelopnih obsojen na večne bitke brez prave možnosti zmage. Porazi so boleči, zmage absurdne in novi začetki večni. Slehernikov položaj se zdi zaradi izolacije in osame brezizhoden. Takšno stanje zahteva od nas *prenašanje*, zato je *zavest* o njem sama po sebi izvor tragičnega: »Ojdpova tragedija se dejansko prične šele, ko ta spregleda, ko torej »izve«. Svet in življenje sta bojna arena, v kateri se odvija brutalna

bitka zoper nevidno plenilsko silo – *nevidni Nekdo* –, ki preži za človeško napako. Človek je v univerzumu ostal sam: če je klasični model sveta dopuščal obstoj božanstva, absolutnega gospodarja življenja in smrti, ki vse skupaj nekje nadzira, v modernem zanj ni več mesta. Svet je sedaj videti kot mehanična konstrukcija, zapuščen in poblaznel projekt, ki je že zdavnaj ušel izpod nadzora in se samoregulira. Njegova notranja logika je našim očem skrita. Možnost pobega – nična. V sebi skriva presenečenja, neprimerno večja in bolj grozljiva, kot si jih lahko predstavljamo. Če je bil prej za dejanja literarnega junaka značilen pogum, je sedaj ta potreben za *prenašanje zavesti*. Končni cilj je *mir* kot odraz junaštva in *modrosti*.

Andrićeva *Gospodična* spada med takšne eksistencialistične romane. Zgodba je dvodelna: prvi del se odvija v Sarajevu, drugi pa v Beogradu. Gre za prvi uspehi, če ne celo odločilni skok iz regionalnega ambienta v nadnacionalni, evropski. Oče osrednje junakinje, Rajke Radaković, je veliki sarajevski podjetnik, ki doživi popolno finančno in telesno kataklizmo. Na smrtni postelji hčeri zapusti strašno zaobljubo: da bi preprečila njegovo usodo, ji svetuje, da naj svoje življenje podredi varčevanju in na vsak način ščiti svoj interes. Takšne misli iz njegovih ust zvenijo kot vseobsegajoča življenjska resnica, v kateri je klica sovraštva do soljudi. Na mladi duši dekleta pustijo uničujoč pečat, saj do očeta goji globoko naklonjenost, v kateri so jasno vidne poteze Elektrinega kompleksa. Usoda je dramatična igra nasilja ter naključja. In knjiga nudi odgovore: ali bo bitka z *Nekom* odločena v korist Rajke? Ali bo odločena v njeno korist do konca?

Goran Majstorović

GLASOFFIL | glasilo Filozofske fakultete | 2011 |

Glavni urednik: izr. prof. dr. Miha Pintarič. Odgovorni urednik: red. prof. dr. Valentin Bucik, dekan. Uredniški odbor: izr. prof. dr. Vojko Gorjanc, izr. prof. dr. Miha Pintarič, izr. prof. dr. Alojzija Zupan Sosič. Foto: Matjaž Rebolj (razen izjem). Podpisi pod fotografijami: Miha Pintarič (razen izjem).

Založila: Znanstvena založba Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani.

Oblikovanje: Jurka Mihelin. Tisk: Birografika BORI, d. o. o.

Spletna stran FF: <http://www.ff.uni-lj.si/>. Spletna stran Glasoffila: <http://www.ff.uni-lj.si/fakulteta/Aktualno/GlasiloFF/GlasiloFF.html>

Naklada: 2500 izvodov. Publikacija je brezplačna.

► Risba: S. Martin

14 |

USTVARJALNI ODMEV

BESEDNE POSTAJE OD SEPTEMBRA DO DECEMBRA 2010

Meseca decembra smo pripeljali do konca še en ciklus *Besednih postaj* in nadajamo se, da bomo tudi v bodoče besedovali in dodali kakšno svežo novost. Na vmesnih postajah so se zvrstili pogovori o knjigah, pa tudi o novih oblikah pismenosti. Septembra smo se pogovarjali o tem, ali elektronsko oblikovana besedila zahtevajo nove bralne zmožnosti, in o tem, kako bi bilo potrebno poučevati bralne strategije glede na različne oblike besedil. Svoje ugotovitve so udeležencem predstavile dr. Meta Grosman, dr. Veronika Rot Gabrovec in mag. Savina Zwitter.

»Na *Besedni postaji* se je 20. oktobra zgodil *Bildungsroman* (Litera, 2009), avtor romana, ki je vpisan na doktorski študij na Oddelku za slovenistiko FF, Aljoša Harlamov, pa se je v pogovoru z dr. Alojzijo Zupan Sosič dotaknil različnih vprašanj o svojem prvencu in izven dela samega; v čem se delo razlikuje od poplave *bestsellerjev*, zakaj ima drugačne ambicije in kakšna je njegova vrednost. Roman odlikuje tehnika podrobnega in natančnega opisovanja predmetnosti, kar smo potrdili s prebranim odlomkom – ob tem je avtor pojasnil, da se je skušal približati učinku hladne, objektivne filmske kamere in zato v

ospredju dela ni zgodba, ki jih je knjižni trg z uspešnicami prepoln, pač pa sta pomembnejša jezik in način pripovedovanja. Sam delo opredeljuje kot modernistični roman, čeprav mu kritiki pripisujejo tudi oznake postmodernistični in novi roman. Dodaja, da so nanj vplivali elementi iz različno periodiziranega literarnega kanona; med drugim

tudi sam naslov namiguje na povezavo z razvojnim romanom. Vrsto vprašanj je povezovalo osrednje vprašanje, katera leposlovna knjiga je kvalitetna in kako jo danes, v poplavi različnih knjig, izbrati.«

Mateja Novak, študentka slovenistike

Sledeči utrinek se je ob pogovoru o knjigi *Odsevi in sledi* (Amalietti & Amalietti, 2009) avtorja Raida Al-Daghistanija z dr. Jankom Lozarjem porodil poslušalki Mateji Vasić, Raidovi kolegici z oddelka za filozofijo:

»Bereš Kanta in te zmede
Bereš Schopenhauerja pa te pahne v prazen nič
Bereš Nietzscheja, on te razjezi
Bereš Al-Daghistanija: ta te pomiri.
... pa te res?«

Od *Svetega Duha in nazaj* (Libris, 2009) smo se podali z avtorjem, etnomuzikologom Emilom Zonto, sogovornikom Nejcem Sukljanom in članoma skupine Kantadore, ki sta zaigrala na originalne istrske instrumente. Dr. Lado Kralj in Seta Knop sta nam novembra predstavila avtorjev prvenec *Kosec koso brusil* (Študentska založba, 2010), ki je avtorju prinesel lovoriko Najboljši literarni prvenec 2010. Nagrado

vsako leto podelijo na Slovenskem knjižnem sejmu.

Sledili so še *Zemljevidi vmesnosti: eseji o evropski kulturi in identiteti po koncu hladne vojne* (Sophia, 2010), ki sta jih predstavila avtorica dr. Ksenija Vidmar Horvat in njen sogovornik dr. Nikolai Jeffs. V pogovoru z Alešem Bergerjem je dr. Boris A. Novak predstavil pesniško zbirko *Satje* (Goga, 2010), ki prinaša pesmi, nastale pred petintridesetimi leti. V pogovoru z dr. Jožetom Hudalesom pa je urednik knjig *Med prezentacijo in manipulacijo ter Kulturna dediščina in identiteta* (oboje Znanstvena založba FF, 2010), dr. Božidar Jezernik, predstavil pomen kulturne dediščine za oblikovanje identitete nacionalne skupnosti. Knjiga Nire Yuval-Davis *Spol in nacija* je bila predmet zanimivega pogovora sociologinj kulture dr. Ksenije Vidmar Horvat in dr. Jane Rožker. Ob tem lahko napovemo obisk avtorice pomladi 2011.

Besedne postaje sofinancira Javna agencija za knjigo RS.

| 15

MOJE

... nisem 'bil', hotel pa sem 'imeti',
k sreči ni šlo in sem se zavedel,
da se 'biti' začinja tam, kjer se neha 'imeti',
zato sem pustil svoje imetje in šel vase,
hotel sem biti, vendar je že nekdo bil pred mano,
torej tudi to ni šlo,
ostal sem v precepu med obema,
na tržnici, kjer imajo vse in kjer ni ničesar,
kjer sem obenem kupec,
ki poskuša čim več kupiti ali ukrasti in odnesti,
in si šepeta 'moje' do nezavesti,
in sem branjevec, ki ponuja svojo solato,
"Jaz! Jaz! Najboljši! Kupite!",

in za svojo vest kosmato
misli, da je majhen prehlad, ki bo v nekaj dneh izginil,
čeprav traja, odkar pomni...

... Zdaj vem, zakaj me je tako malo

in zakaj je svet tako velik.

Moj svet.

Kajti več je mojega, manj je mene.

Ko pa mojega več ne bo, tedaj bom

in se bom zavedal, le česa se bom zavedal,

tega ne vem.

Iz knjige M. Pintariča *Etimologije* (Studio Print, 2010)

2. LITERARNI VEČER PREVAJALSKEGA NATEČAJA ZAHODNOSLOVANSKIH JEZIKOV FF UL

Novembra se je na DSP odvil 2. literarni večer Prevajalskega natečaja zahodnoslovanskih jezikov FF UL, ki se ga je udeležil tudi prvi sekretar poljskega veleposlaništva Rafał Poborski. Prisluhnilo smo nagrajenim prevodom poezije študentk češčine, poljščine in slovaščine, posebnost tokratnega srečanja pa je bila predstavitev prevajalske delavnice iz češčine in pogovor z njeno voditeljico, priznana prevajalko Tatjano Jamnik. Prevode so brale: iz češčine Ana Žabkar Šalić (Karel Křepelka: *Nejmenší slunovrat*), iz slovaščine Diana Pungerišič (Miroslav Válek: *Nepokoj* in Eva Luka: *Divosestra, Havranjel*) in iz poljščine Lidija Rezoničnik (Wisława Szymborska: *Tutaj* in Adam Zagajewski: *Dziki czereśnie*). Študentke bohemistike smo predstavile prevajalsko delavnico JS RS za kulturne dejavnosti, ki je septembra potekala v Izoli. Poleg delavnic iz angleščine, španščine, francoščine in nemščine je letos prvič potekala tudi delavnica iz slovanskega jezika, in sicer češčine. Prevajale smo prozo Jana Balabána *Uršula* ter poezijo Martine Komárkove *Modlitebni knížka (Moliivenik)*. Prevajanje je potekalo timsko, vsaka udeleženka je imela možnost izraziti svoje mnenje in predloge. Ob sodelovanju in po-

moči Tatjane Jamnik smo lažje razumele interpretativno zapleteno delo Komárkove. Spoznale smo, kako trd prevajalski oreh je za prevajalca vzpostavljanje ravnovesja med ritmom, rimo in pomenom. Prevode poezije Martine Komárkove, ki smo jim ta večer prisluhnilo, nameravamo objaviti v reviji *Mentor*. Sledil je pogovor s Tatjano Jamnik, ki je na FF v Ljubljani doštudirala slovenski jezik in književnost ter se s češčino in poljščino seznanila pri lektoratih. V letih 2002-2004 je delovala kot lektorica slovenskega jezika na Masarykovi univerzi v Brnu, danes pa živi v Krakovu. Jeseni 2009 je prejela *Priznanje za mladega prevajalca* za prevod knjige *Sežigalec trupel (Splalovač mrtvol)* Ladislava Fuksa. Piše poezijo in kratko prozo, 2009 je izdala pesniško zbirko *Brez*. Z ljubljansko bohemistiko sodeluje kot članica strokovne komisije za prevajalski natečaj iz češčine, ki je bil tudi zanjo pozitivna izkušnja in zanimiv izziv. Na svidenje na prihodnjem!

Maja Rančigaj

Foto 1 in 2: Maria Magdalena Nowakowska

► Prevajalka Tatjana Jamnik z moderatorkama Ano Zorko in Majo Rančigaj.

► Predstavnik poljskega veleposlaništva, Rafał Poborski, doc. dr. Maria Wtorkowska, predstojnik oddelka za slavistiko, doc. dr. Nikolaj Jež, prevajalka Tatjana Jamnik in češka lektorica Jana Šnytová.

NOVICE

PROF. DR. LADO KRALJ PREJEL NAGRADO ZA NAJBOLJŠI LITERARNI PRVENEC

Upokojeni profesor FF Lado Kralj je na 26. slovenskem knjižnem sejmu za zbirko petih novel *Kosec koso brusi* prejel nagrado za najboljši literarni prvenec. Kot so zapisali v obrazložitvi, zbirka razkriva avtorja kot erudita in dobrega poznavalca zakonitosti vsakokratnega dogajalnega časa.

► Lado, čestitamo

ŠTUDENT FILOZOFSE FAKULTETE JE DRUGI NAJBOLJŠI GOVOREC

Na mednarodnem študentskem debatnem turnirju (IDAS 2010), na katerem je sodelovalo 150 študentov in njihovih profesorjev iz 24 držav, je Maja Cimerman, študentka FDV, postala najboljša govorka, njen debatni partner Filip Dobranič s FF pa drugi najboljši govorec.

Ekipno sta Maja in Filip dosegla odlično drugo mesto. Maja in Filip sta sicer poleti na Evropskem študentskem debatnem prvenstvu zmagala v kategoriji *Angleščina kot drugi jezik* in dobila naziv evropskih prvakov v tej kategoriji.

MED SLOVENSKIMI ŠTIPENDISTI SVETOVNE FEDERACIJE ZNANSTVENIKOV TUDI DOC. DR. IRENA MRAK

3Slovenska znanstvena fundacija je v sredo, 24. novembra 2010, na posebni slovesnosti v Ljubljani razglasila novo generacijo slovenskih štipendistov Svetovne federacije znanstvenikov. Pogodbo o štipendiranju je podpisala z osmimi perspektivnimi raziskovalci, med katerimi je tudi doc. dr. Irena Mrak z Oddelka z geografijo FF. Enoletno štipendijo je prejela na podlagi prijave projekta *The resilience of mountain regions in the case of mountain tourism development in developing countries: case study area of Karakorum (Northern Areas, Pakistan)*, pod mentorstvom izr. prof. dr. Marijana M. Klemenčiča.

Foto: arhiv Irene Mrak

► Pogled na streho sveta

ZOISOVA NAGRADA ZA ŽIVLJENJSKO DELO LETOS V ROKE AKAD. PROF. DR. KAJETANU GANTARJU

Zoisovo nagrado za življenjsko delo na področju klasične filologije je prejel akad. prof. dr. Kajetan Gantar. Kot je zapisano v obrazložitvi, ima nagrajene bistvene zasluge za razvoj in utrditev klasične filologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani ter klasične izobrazbe in omike na Slovenskem sploh. Nagrajenec, ki je oktobra praznoval 80 let, je sicer že leta 1969 prejel Sovretovo nagrado za prevod Rimske lirike, leta 1972 pa nagrado Prešernovega sklada za prevod Plavtovih komedij.

► Čestitamo!

| 17

ZASLUŽNA PROFESORICA DR. MARIJA BERGAMO JE PREJELA MANTUANIJEVO NAGRADO

Zasluzna profesorica dr. Marija Bergamo je letošnja prejemnica nagrade Slovenskega muzikološkega društva. Prof. dr. Bergamo je nagrado, ki je poimenovana po Josipu Mantuaniju, prejela za svoje znanstveno, strokovno in pedagoško delovanje, ki je odločilno za-

znamovalo delo in razvoj sodobne muzikološke stroke na Slovenskem. Prof. dr. Bergamo je bila dolgoletna predavateljica na Filozofski fakulteti in je avtorica več monografskih publikacij ter skoraj sto znanstvenih in strokovnih člankov.

PODELJENE SO ŠTUDENTSKE PREŠERNOVE NAGRADE UNIVERZE V LJUBLJANI IN FILOZOFSE FAKULTETE

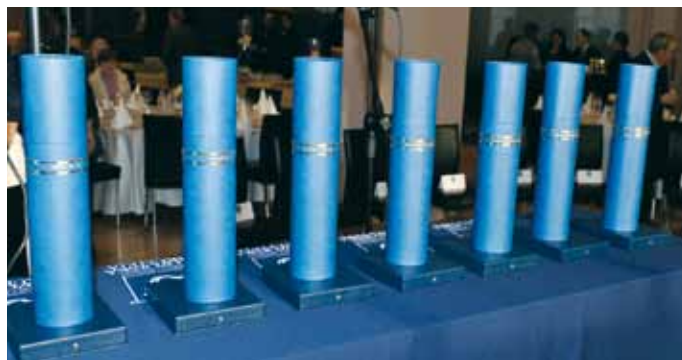
Med letošnjimi prejemniki univerzitetne študentske Prešernove nagrade je tudi diplomant FF Jure Vuga z diplomskim delom *Interpretacija Botticellijeve Pomladi v misterijskem kontekstu* (mentorja: izr. prof. dr.

Martin Germ in doc. dr. Igor Škamperle). FF pa je letos 2. decembra podelila 22 fakultetnih Prešernovih nagrad.

PODELITEV PRIZNANJ FILOZOFSKE FAKULTETE ZA LETO 2010

Priznanja *Filozofske fakultete* za leto 2010 so letos prejeli naslednji nagrajenci: priznanje za življenjsko delo: ga. Darja Kürner; priznanje za pedagoško in/ali raziskovalno delo: asist. mag. Uršula Lipovec Čebren, doc. dr. Tatjana Resnik Planinc, doc. dr. Gregor Pompe; priznanje za strokovno delo: ga. Metka Šorli, ga. Darinka Bartol in g. Tomaž Flis.

► *Modrost.*

TRIJE PROFESORJI S FILOZOFSKE FAKULTETE PREJELI UNIVERZITETNI NAZIV »ZASLUŽNI/-A PROFESOR/-ICA«

Senat *UL* je sprejel sklep o podelitvi 25 univerzitetnih priznanj za leto 2010. Naziv »zaslužni/-a profesor/-ica« so tako prejeli tudi naslednji profesorji *FF*: prof. dr. Marko Kerševan, prof. dr. Slavko Kremenšek in prof. dr. Meta Grosman.

PODPIS SPORAZUMA O SODELOVANJU Z UNIVERZO V KAINANU

FF je 11. oktobra 2010 obiskala delegacija *Univerze v Kainanu*. Delegacijo, ki so jo sestavljali prof. dr. An-Pang Kao, predsednik univerze, g. Jiun-Nan Pan, tajnik, in prof. dr. Chang, Kang-Tsung, direktor pisarne za mednarodno sodelovanje, je sprejel dekan *FF*, prof. dr. Valentin Bucik. Ob tej priložnosti sta univerzi podpisali sporazum o sodelovanju.

► *Za mizo.*

18

KONCERT ŠTUDENTSKEGA PEVSKEGA ZBORA FILOZOFSKE FAKULTETE

Novo ustanovljeni Študentski pevski zbor *Filozofske fakultete*, ki deluje pod vodstvom Tjaše Ribizel, je decembra v avli *FF* pripravil svoj prvi predbožični koncert. Na programu so bile tri slovenske – ena sodobna in dve ljudski – ter tri angleške pesmi iz zakladnice črnske duhovne glasbe. S svojim odličnim nastopom so skupaj s poslušalci zaznamovali praznični čas.

► *Če bi slike pele...*

Zbrala: K. Z.

Učitelji naše fakultete pedagoško sodelujejo tudi na drugih in - ne malokrat - najbolj uglednih univerzah v svetu. Eden od takih primerov so predavanja prof. ddr. Rudija Rizmana pri predmetu z naslovom »Globalisation and Nationalism« na Univerzi v Bologni na mednarodnem podiplomskem študiju – MIREES (Interdisciplinary Master's in East European Research and Studies). Lani in letos je bil prof. Rizman mentor dvema študentoma, ki sta oba med redkimi iz svoje generacije svoj študij zaključila z najvišjim študijskim priznanjem cum laude za opravljeno delo, in sicer Humberto Salinas Acosta (Mehika) in Kristin May Taylor (ZDA), ki je tudi na sliki.

Besedilo in foto: Damjan Mandelc

► *Prišel je, prišel, zeleni Jurij...*

Henrik Ibsen: John Gabriel Borkman

schaubühne berlin

Režiser **Thomas Ostermeier**

Sezona 2010/11

© cankarjev dom
www.cd-cc.si

10. in 11. 2. 2011

Univerza v Ljubljani
FILOZOFSKA
FAKULTETA